

Dus moet jij van mij houden

Een feuilleton door Jeske & Eduard Meinema

1

Het strand is leeg. Verlaten. Precies zoals ik me voel. Hoewel, dat is eigenlijk niet helemaal waar. Eigenlijk ligt het strand nog vol met rommel. De trieste sporen van een groots, drie dagen durend concert aan zee. Meeuwen doen zich te goed aan de lekkernijen in de overvolle prullenbakken. Lopen brutaal krijsend tussen lege bekers, etensresten en de laatste concertgangers door. Inspecteren de afgetrapte rotzooi, achtergelaten door mensen die me zo vriendelijk leken. En zo begaan met het milieu. Maar dit is de ranzige waarheid. Als ik het zo bekijk, is mijn hart er beter aan toe. Ook al is mijn leven op dit moment ook een puinhoop.

‘Chanice?’ hoor ik achter me. De stem met het overduidelijke Spaanse accent vervolgt: ‘Ben je zo ver?’

Ik draai me om. Waarom doe ik dit? Waarom heb ik me om laten praten door... Door wie eigenlijk? Waarom heb ik ja gezegd? Ja gezegd op een onzinnig voorstel om met deze band mee te reizen? Xerrac. Een band waar ik tot op vandaag nog nooit van had gehoord. Een band waarvan ik de naam nauwelijks kan uitspreken. Vernoemd naar een percussie instrument. Of een streek in Catalonië. Dat is me nog steeds niet helemaal duidelijk. Maar ja, ik was vanochtend rond vier uur ook niet meer zo helder toen iemand verklaarde waar de naam van de band naar verwijst. En mijn Spaans beperkt zich helaas tot het noodzakelijke handen en voetenwerk waarmee je op een willekeurig terras aan de Costa’s hooguit een biertje en een broodje kunt bestellen. Of tapas natuurlijk.

Zijn ogen staren mij vragend aan. God, ik zou je dolgraag vertellen dat ik me heb laten verleiden door de jongere broer van Enrique Iglesias. Maar, hoe lief en leuk hij ook naar me lacht, hij lijkt er in de verste verte niet op.

‘Ik kom, eh...’

Flarden van het concert schieten door mijn gedachten. Optredens, lachen, drinken, drie dagen lol trappen. Mijn optreden. Natuurlijk. Daar kwam ik voor, om zelf op te treden. Hoe ik mijn best ook doe, zijn naam schiet me niet te binnen. Het enige wat ik nog weet, is dat hij vroeg of ik mee wilde reizen met de band. Als gast; om op te treden in het voorprogramma van Xerrac.

Vanmorgen om vier uur, met een wazige blik op de opkomende zon leek het me gé-wél-díg.

Lauw man!

God wat was ik dronken...

‘Even mijn spullen pakken,’ zeg ik en wijs op de twee, uitbundig met graffiti versierde koffers naast de Bühne. Eén met, te veel, kleding en één met mijn gitaar. Toch? Ja joh. Zeker weten dat ik hem in de koffer heb gedaan. Ik hoop dat, eh... hij, No-es-Enrique, die koffers voor me wil dragen. Maar hij is al verdwenen. Op weg naar de tourbus; de oude VW-bus. Oh ja! Dat was de reden dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering en openbare dronkenschap ‘ja’ zei. Wie kan er nou ‘nee’ zeggen tegen een reis door Europa in zo’n prachtige vintage bus? Ik bedoel, oud roze en geel; of misschien verbleekt rood en wit, wie zal het zeggen? En dan ook nog fraai bestickerd. Alleen de verplichte surfplank ontbreekt.

De leden van de band staan geduldig naast de bus te wachten. Ik kijk nog een keer om. Een grote ploeg vrijwilligers staat klaar om het strand schoon te vegen. Het zijn de mensen die zo vriendelijk leken en zo begaan waren met het milieu. Dezelfde mensen die ik er net nog van verdacht alles zo achter te laten, blijken toch het hart op de goede plek te hebben. Heb ik me wèèr vergist. Misschien kunnen ze mijn hart ook eens onder handen nemen...

Ik zucht al mijn spijt eruit. Beloofd is beloofd. Ik ga er voor. Trouwens, wat moet ik anders? Nog langer hier blijven treuren om een man die het niet waard is? Ik pak mijn koffers, of, nou ja... Ik sleep mijn koffers door het mulle zand naar ‘onze’ tourbus. Mijn bagage wordt door eh - verdomme, hoe heet die gup nou toch - als surrogaat surfplank op het dak gebonden. Zo blijft er binnen nog net genoeg ruimte voor mij over. Ik schuif mijn maatje 40 bescheiden op de achterbank. Kijk tevreden rond. Zie de ogen van eh, dingies, via de achteruitkijkspiegel contact zoeken met de mijne. Wat is dit leuk! Ineens heb ik geen spijt meer van mijn beslissing. Tot de bus in beweging komt. Spontaan verdampen al mijn romantische gedachten over VW-busjes in de prille zomerson. De authentieke smalle achterbank blijkt onverwacht hard en stug. Dankzij het hobbelige zandweggetje dat ons van het festivalterrein op het strand naar de provinciale weg tussen de Zeeuwse duinen moet brengen, stuiter ik als een skippybal op en neer. Mijn, alweer, bescheiden lengte van 1 meter 80 brengt me in no time in contact met het metalen plafond van de VW-

bus. Binnen een mum van tijd heb ik blauwe billen en een kamelenbult op mijn hoofd. In het achteruitkijkspiegeltje, dat met DUCT-tape scheef op de voorruit is geplakt, zie ik de ogen van de chauffeur stiekem lachen.

Oohh, waar ben ik aan begonnen?

‘Gaat het?’ vraagt Núria. De enthousiaste zangeres zit, naar mij gedraaid, op de stoel achter de chauffeur en kijkt me bezorgd aan. We zijn al even onderweg, hebben de Nederlandse grens gepasseerd, en ik heb nog geen woord met iemand gewisseld. Iedereen is moe van het optreden. Ik ben moe van het piekeren. Ik kijk naar Núria. De rugleuning van haar stoel is gescheurd. De schuimrubberen vulling wappert vrolijk in de wind die door het openstaande raam naar binnen komt.

Ik laat haar vraag op me inwerken. Gaat het?

Nou ja, je weet dat ik overhaast ben vertrokken; op reis met een stelletje Spanjaarden waarmee ik amper kan communiceren, en dat alleen maar vanwege een man. Dus ik zou zeggen: nee. Het gaat niet. Mijn reden van vertrek is een man. Of eigenlijk twee mannen. Tja. Het begon ooit zo mooi. En toen kwam die ander. En ik was ervan overtuigd dat een gebroken hart niet door tijd wordt geheeld maar door een nieuwe liefde.

Dat dacht ik.

- wordt vervolgd –